

0. INTRODUCCIO

0.1. Llibres, dracs i roses s'aiguabarregen dins del món de l'educació

Com cada any, en la celebració de la [Diada de Sant Jordi](#), aporto en aquestes planes digitals una petita contribució escrita sobre una temàtica concreta, sempre relacionada amb [el món de l'educació](#) que ha estat, durant molts anys, el centre de la meva dedicació professional.

La festa que celebrem escampa roses arreu i de tots colors per assuaujar els cors i esventa llibres per totes bandes i de tota mena per tal de nodrir el cervell. Però també s'hi esmunyen dracs. I de tota aquesta munió de llibres, dracs i roses n'ergeix una simbologia ben adient per glossar tres importants aspectes que fan estada en el nostre entorn i en el sí de la nostra persona:

- Els «llibres», que serveixen per alimentar el cap i desenrotllen tot allò que suposa seny, ponderació, judici, prudència, saviesa, discerniment, discreció, «enteniment»...
- Els «dracs», que s'arrapen a la nostra vida i llancen flames virulentes que poden malmetre el nostre capteniment i destruir l'hàbitat del nostre entorn, inoculant-nos llavors de «malesa»...
- Les «roses», que en amorosir el cor i perfumar l'ambient susciten tot allò que implica bonhomia, decisió, afecte, coratge, emoció, propòsits, audàcia, sentiments, «estimació»...

0.2. Una valoració sobre la meva contribució al món de l'educació

Des de l'atalaia de la meva jubilació daurada i submergit en el pas del temps fugisser, guaito el meu passat i, en preguntar-me per la meva acció o contribució educativa, m'endinso en una avaluació serena i rigorosa tot resseguint -confiant en les planes encara no deteriorades de la meva memòria- tot allò en referència a les meves actituds personals exterioritzades, als objectius proposats, a l'aiguabarreig de febleses i fortituds..., així com tot el conjunt d'una vida dedicada a l'educació en què, per la mateixa essència

0.3. La satisfacció del present, en atalaiar el passat

Moltes vegades imagino els meus/ves educands/es d'antuvi, o quan em relaciono amb alguns/es d'ells/es a través de la meva [aplicació informàtica del Facebook](#), experimento una gran satisfacció en conèixer com la gran majoria dels/les quals ha progressat excel·lentment en l'aspecte maduratiu. Tant, que malgrat haver estat sotmesos, alguns/es d'ells/es a les foscúries de situacions ombrívols de defallença, pròpies de la limitació de les persones i de tota institució humana, observo com, en aplicació d'allò que el poeta Campoamor expressa «... / nada es verdad ni mentira / todo es según el color / del cristal con que se mira»-, ha guanyat amb escriure [el sentit comú](#) i [la bonhomia](#), de tots d'ells/es a l'hora de judicar el temps pretèrit.

De fet, un massiu col·lectiu s'ha decantat per considerar el costat bo de les coses, allunyant-se d'agressivitats i culpabilitats, practicant la tolerància davant de les defallències, buscant l'harmonia de viure amb goig amb un/a mateix/a i amb l'entorn i en conrear -fins i tot- la intel·ligència emocional per percebre els sentiments de forma apropiada i justa, assimilar-los i comprendre'ls adequadament, practicar, fins i tot, l'empatia, així com valorar els contextos, les situacions i cadascuna de les circumstàncies de la temporalitat passada amb una mirada benèvola i que no precisament -i per sort que així no sigui-, ha d'ajustar-se o encaixar amb les adquisicions evolutives i de progrés del present.

de la qual, la interrelació entre l'edat adulta i el de l'edat adolescent que, dia rere dia, intentava acompanyar perquè hi arribés, esdevé conseqüent.

04. Malgrat un passat dificultós, cal no perdre l'esperança en el futur

També, i cal dir-ho, un reduït nombre de persones i a les qui cal respectar i, en tot cas, comprendre, en llambregar el temps passat, he observat que no han percebut aquelles expectatives que la institució escolar pretenia oferir-los. Persones que avui romanen insatisfetes a causa de l'educació rebuda i degut, certament, a l'existència d'experiències malastrugues patides objectivament i real o, per altra banda, així concebudes des d'una òptica en què una càrrega de subjectivitat massa forta o interessada, ha desplaçat l'objectivitat d'algunes circumstàncies, propiciant l'aparició d'alguns mecanismes de defensa, principalment de projecció.

I si, per una banda hem de confiar en la bona voluntat de les persones o en la compunció d'altres, així com en el progressiu canvi positiu de les institucions que, en analitzar-se i avaluar-se, malden per assolir una adaptació productiva i ben adaptada als nous temps.

Per altra banda, també ha d'esdevenir encomiable el que -i no sense esforç- hom qui s'hagi percebut presumptament lesionat o discriminat, cal que intenti escarrassar-se per superar i sortir de tots aquells àmbits i/o de l'interior del cor sacsejat on es forgen els sentiments negatius que obstaculitzen la creixença de la maduració i l'equilibri personals com en són, entre molts d'altres, la censura continuada, el ressentiment a flor de pell, el descontentament malaltís, la humiliació venjativa vers l'altre/a, l'acusació persistent, la malvolença de la rancúnia.

0.5. Quatre actituds vertebradores que han d'acompanyar el capteniment d'un/a educador/a

Per a un/a educador/a que es consideri com a tal, sempre hi ha de prevaldre aquelles actituds que, tant de forma explícita com d'implícita, l'educand ha de percebre del seu educador o acompanyant:

- **L'educador/a ha de posseir un bon i extens bagatge de qualitats humanes, de tal manera que tots els seus actes puguin esdevenir un «referent o model» d'emmirallament.**

- L'educador/a no és només un simple transmissor de coneixements, sinó una persona que fa «d'acompanyant i d'ajuda» a l'educand a l'hora d'escollir els valors que beneficien la creixença i maduració personals.
- L'educador/a ha de tenir present que cada alumne/a té els seus propis ritmes de creixença i maduració i, per tant, «mai ha de sentenciar negativament l'esdevenidor de ningú» mentre discorre el procés educatiu d'aprenentatge.
- L'educador/a ha de posar la seva màxima satisfacció en el procedir «personal, lliure i amb rectitud» de l'alumne/a, i veure com, amb el pas del temps, assoleix per ell/a mateix/a els objectius desitjables.

Tot i que en el darrer punt d'aquest article explicitaré els criteris amb què m'he mogut dins de la tasca educativa, gràcies a la responsabilitat que m'ha estat confiada en diverses escoles confessionals, he de clarificar que -a banda dels estudis pedagògics i tradicionals de la dècada dels anys seixanta del segle passat-, les meves coordenades principals i dibuixades en forma de creu, corresponen a l'abscissa del «Sistema preventiu de Sant Joan Bosco» i l'ordenada de la «Pedagogia ignasiana» que inclou, ensems, cadascuna de les fases metodològiques de l'anomenat «Paradigma pedagògic ignasià».